

عنوان مقاله:

رویکرد کلاسیک مجله یغما به ادبیات داستانی

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش زبان و ادبیات فارسی، دوره 43، شماره 4 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 25

نویسندگان:

صفیه جمالی - دانشجوی دکتری ادبیات فارسی، دانشگاه بیرجند

حبیب اله عباسی - استاد گروه ادبیات فارسی، دانشگاه خوارزمی

مرادعلی واعظی - استادیار گروه ادبیات فارسی، دانشگاه بیرجند

خلاصه مقاله:

تصور غالب درباره داستان مدرن در ادبیات فارسی، آن است که این ژانر برخلاف شعر نو، در سیر تکامل خود هرگز در معرض نگاه منتقد سنت گرایان قرار نگرفته است. مقاله حاضر مدعی است که داستان نیز، هرچند در درجاتی خفیف تر، تجربیاتی مشابه شعر نو داشته است. این پژوهش برای بررسی رویکرد کلاسیک ها به ادبیات داستانی، مجله یغما را که مشی کلاسیک دارد، انتخاب کرده است، مقوله هایی مانند ژانرهای داستانی کهنه و نو، نظریه های مطرح شده درباره داستان نویسی و مولفان داستان را در مجله یغما تجزیه و تحلیل کرده است. نتایج این پژوهش نشان می دهد که یغما، داستان معاصر را دنباله شکل های کهن آن در ادبیات فارسی می داند. از این رو، آن را رعایت قواعد و اصول داستان نویسی نوین ملزم نمی داند و حتی استفاده از اسلوب ادبیات کهن را برای داستان امتیاز تلقی می کند. از سویی چون رسالت داستان را تعلیم و سرگرمی می داند، در بسیاری موارد در حین مجله، داستان واره ها جای داستان را می گیرند و حتی ژانر کهنه ای چون حکایت، بخش زیادی از ادبیات داستانی این مجله را به خود اختصاص می دهد. داستان های یغما- جدا از آثار ترجمه ای- به دو دسته تقسیم می شود: داستان های تاریخی و برگرفته از آثار کهن که ساختارشان ملهم از ادبیات کلاسیک است و داستان هایی که تحت تاثیر ترجمه و ادبیات غرب شکل گرفته اند؛ اما می کوشند هویتی ایرانی به خود بگیرند. نکته دیگر اینکه یغما به جز از جمال زاده، از جمال زاده، از هیچ کدام از داستان نویسان نامدار و صاحب سبک، داستان منتشر نکرده است.

کلمات کلیدی:

مجله یغما، داستان، حکایت، نوگرایی، سنت گرایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/994130>

